

Sygn. akt I CSK 499/13

POSTANOWIENIE

Dnia 23 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa W. C.

przeciwko B. P.

o ochronę dóbr osobistych,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 kwietnia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 22 sierpnia 2012 r., sygn. akt VI ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 sierpnia 2012 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powodów W. C. i K. C. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 27 maja 2011 r., którym oddalone zostało powództwo przeciwko B. P. o ochronę dóbr osobistych. Sąd drugiej instancji podzielił ustalenia faktyczne i ocenę prawną Sądu Okręgowego, uznając, że powodowie nie wykazali naruszenia ich dóbr osobistych w postaci dobrego imienia i godności.

W skardze kasacyjnej powodów, pełnomocnik ustanowiony z urzędu zarzucił wyrokowi Sądu Apelacyjnego naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 23 i 24 k.c. przez nieuznanie naruszenia dóbr osobistych powodów. Skarżący wnieśli „o uchylenie zaskarżonego wyroku i zasądzenie kosztów procesu” według norm prawem przewidzianych, w tym wynagrodzenia pełnomocnika ustanowionego z urzędu celem sporządzenia i wniesienia skargi. W piśmie uzupełniającym, przekazanym na wezwanie Sadu, pełnomocnik określił się jako mający pełnomocnictwo powódki i wskazał, że wniósł skargę tylko w imieniu W. C..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania, ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania pełnomocnik powódki powołał się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Jednakże uzasadnienie tego wniosku tylko zewnętrznie usiłuje odpowiadać wymaganiom uzasadnienia, o którym jest mowa w art. 398³ § 2 k.p.c. Wniosek sprowadza się do wyjaśnienia oczywistości skargi tylko przez zarzucenie, że Sąd drugiej instancji naruszył wymienione w podstawie kasacyjnej przepisy, dowolnie je interpretując przez niedokonanie oceny roszczeń „pod kątem bezwzględnych przesłanek ustawowych wynikających z naruszonych przepisów”.

Pełnomocnik skarżącej nie zauważył, że od lat jest utrwalone i znane orzecznictwo Sądu Najwyższego, wspierane przez doktrynę, z których wyraźnie wynika, jak ma zostać wykazana oczywista zasadność skargi. Nie może ona polegać na kwestionowaniu ustaleń faktycznych i oceny dowodów Sądu drugiej

instancji, jeśli nie są przedstawione oczywiste błędy postępowania sądowego. Wadliwość orzeczenia musi być widoczna na pierwszy rzut oka, bez potrzeby prowadzenia skomplikowanej analizy prawnej, a prowadzący do tego wywód musi być profesjonalnie przedstawiony w oparciu o orzecznictwo sądowe i piśmiennictwo (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2011 r., II CSK 59/11, z dnia 18 września 2012 r., II CSK 178/12 i z dnia 18 lipca 2013 r., III CSK 143/13, niepubl.).

Skarżąca nie tylko, że nie przedstawiła żadnych argumentów spełniających warunki prawne umotywowania oczywistości skargi, to nie podniosła w skardze w ogóle zarzutów naruszenia przez Sąd Apelacyjny przepisów postępowania cywilnego. Gołosłowne są twierdzenia, że zaskarżone orzeczenie przeciwstawia się dotychczasowemu orzecznictwu na temat ochrony dóbr osobistych, nie zostały one należycie poparte, a samo niezadowolenie strony z prawomocnego rozstrzygnięcia jej sprawy nie wystarcza do przyjęcia skargi do rozpoznania.

W tych okolicznościach należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu, bez zasądzenia kosztów postępowania na rzecz pełnomocnika ustanowionego, jak wynika ze skargi, z urzędu, a z pisma uzupełniającego - na podstawie pełnomocnictwa powódki, przy czym niezasądzenie kosztów wynika głównie z tego, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania nie zawiera żadnych wymaganych przez art. 398³ § 2 k.p.c. argumentów prawnych. Niezasądzenie kosztów postępowania od powódki na rzecz pozwanej wynika z przesłania odpowiedzi na skargę po terminie określonym w art. 398⁷ k.p.c., a ponadto z braku wniosku o nieprzyjmowanie skargi do rozpoznania.